

Č. 6515.

Státní zaměstnanci: Podle kterých předpisů řídí se nároky příslušníků pohraniční finanční stráže na zaopatřovací požitky?

(Nález ze dne 30. dubna 1927 č. 21.426/26.)

Věc: Mikuláš G. v K. proti ministerstvu financí stran odbytného.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l, naddozorce pohraniční finanční stráže, žádal podáním z 13. června 1924 o sprostění ze služby na základě odbytného ve smyslu služ. předpisu §§ 46, 47 a 48, dle kterých má nárok na odbytné pro neschopnost k výkonu služby u pohr. fin. stráže, jak z lékař. vysvědčení ze dne 11. června 1924 zřejmo. — — — Žádost tato byla nejprve gř-ím v Bratislavě a pak nař. rozhodnutím zamítnuta.

O stížnosti do toho podané uvážil nss takto:

Žal. úřad opřel svoje zamítavé rozhodnutí o st-lově žádosti za odbytné o dva důvody: 1. že st-l službu u pohr. fin. stráže 14. června 1924 samovolně opustil, nastoupiv místo u nemoc. pokladny, a tím přestal býti příslušn. sboru pohr. fin. stráže a ztratil nárok na zaopatř. požitky vzhledem k ustanovením §§ 46 až 49 služ. předpisů, 2. že opuštěním služby vzal fin. správě možnost, aby zjistila, zda byly dány předpoklady pro povolení žádaného odbytného.

ad 1. § 48 předpisu pro fin. stráž vyhlášeného nař. min. fin. ve Věstníku z 20. března 1907 pod č. 45, — kterýž předpis vzhledem k tomu, že služ. poměry pohran. fin. stráže řídí se služ. předpisem (§ 3, odst. 2. vl. nař. z 18. října 1923 č. 201 Sb.) a že nový služ. předpis pro pohr. fin. stráž min. fin. vydán nebyl (§ 18 vl. nař. shora cit.), dosud platí, — ustanovuje, že trvale ustanovení fin. dozorců, jichž vpočítatelná služ. doba 10 let ještě nedosahuje, obdrží jednorázové odbytné za předpokladu § 46, odst. 1 předpisu; tento předpis pak přiznává nárok na odpočivné trvale ustanoveným fin. dozorcům, pakli službu neopustili buď dobrovolným vystoupením z fin. stráže nebo propuštěním, resp. ztrátou služby následkem trestu.

Dovolává-li se žal. úřad těchto předpisů, jest zřejmo, že se postavil na stanovisko, že st-l nastoupiv místo u nemoc. pokladny, 14. června 1924 dobrovolně vystoupil z fin. stráže. Otázka, zda st-l dobrovolně vystoupil z fin. stráže, jest otázkou skutkovou, kterou může nss přezkoumat pouze s hlediska § 6 zák. o ss.

Ze spisů adm. vychází na jevo, že st-l podáním ze 13. června 1924 žádal gř o sprostění ze služby pro neschopnost k výkonu služby u pohr. fin. stráže a o poskytnutí odbytného, dovolávaje se při tom výslovně §§ 46 a 48 předpisu, že však již 14. června 1924 službu u pohr. fin. stráže opustil a 15. června 1924 nastoupil službu u nemoc. pokladny, nevyčkav ani rozhodnutí o své žádosti. Ježto st-l správnost tohoto zjištění nepopírá, měl za takového stavu věci žal. úřad dostatečný podklad pro svůj závěr, že st-l z fin. stráže dobrovolně vystoupil. Vystoupil-li však st-l dobrovolně z fin. stráže, pozbyl vzhledem k ustanovení § 48 služ. předpisu nároku na odbytné a nelze proto shledati, že by výrok žal. úřadu, opírající se o tento důvod, odporoval zákonu.

Na tom nic nemůže měniti okolnost, že místo u nemoc. pokladny mělo se okamžitě obsaditi a že st-l tam pouze dočasně nastoupil z důvodu existenčních, zvláště když mu jeho představení sdělili, že bude pro neschopnost ke službě propuštěn. Neboť okolnosti ony byly by pouze motivem, proč st-l nevyčkav úředního rozhodnutí o své žádosti, vystoupil ze služby, vystoupení samo však by nepřestalo býti dobrovolným, nehledě ani k tomu, že dle spisů výnosem gř z 5. dubna 1924 bylo st-li sděleno, že, nebude-li moci službu pohr. fin. stráže zastávat ze zdrav. důvodů, bude uvažováno o jeho sprostění proti přiznání odbytného, a že tedy dotyčné jeho tvrzení jest v odporu se spisy.

Ježto výrok žal. úřadu, kterým st-li nárok na odbytné byl zamítnut již s hlediska §§ 46—48 služ. předpisů, jest odůvodněn, netřeba se zabývatí druhým důvodem, o který žal. úřad dále ještě svůj výrok opřel, a slušelo stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 6516.

Vojenské věci: * Aktivní vojenský gážista bývalé rak.-uh. armády, který byl převzat do čsl. armády jako gážista ve výslužbě a později v ní konal dočasně činnou službu, nemá nároku na to, aby mu doba od 28. října 1918 ztrávená v zajetí až do nastoupení oné činné služby byla započtena do postupu dle zák. č. 195/1920.

(Nález ze dne 30. dubna 1927 č. 2844).

V ě c: Matěj B. v P. (adv. Dr. Vintíř Radimský z Prahy) proti ministerstvu národní obrany o výměru zaopatřovacích požitků.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-l sloužil v býv. armádě rak.-uh. jako gážista z povolání, posléze jako setník stav. úč. oddělení; ve válce upadl do ruského zajetí. Vrátiv se 24. dubna 1920 ze zajetí, žádal přihláškou z 25. dubna 1920 o převzetí do čs. armády v aktivitě, byl však dle osobního věstníku mno z 29. září 1923 převzat jako gážista ve výslužbě. Mezitím sloužil fakticky v čsl. armádě činně v době od 1. srpna 1920 do 1. prosince 1921 s požitky VIII. hodn. třídy 2. stupně platového.

Výnosem mno z 19. října 1922 byl st-l přeložen dnem 1. prosince 1921 do výslužby se zaopatř. požitky dle platů IX. hodn. třídy 1. stupně platového. Ke st-lově žádosti byly mu rozhodnutím téhož min. ze 17. května 1923 na základě služ., do výměry pense započítatelné doby 22 roků, 6 měsíců a 11 dnů, čítané ke dni 30. listopadu 1921, poukázány dnem 1. prosince 1921 zaopatř. požitky dle platů VIII. hodn. tř. 2. stupně platového částkou 5609 K 14 h.

Nař. rozhodnutím poukázalo mno st-li dnem 1. prosince 1921 zaopatř. požitky ročních 5169 Kč 12 h a dodalo, že st-l nemá nároku na plné počítání služ. doby podle § 6 zák. č. 195/20, jelikož dne 1. ledna 1920 nebyl v činné službě; dále neprokázal, že po převratu vstoupil do čsl. zahr. vojsk, ani že mu vstup do čsl. zahr. vojsk byl znemožněn; proto byla služ. doba jeho při přezkoušení osobního výkazu upravena podle ustanovení prováděcích předpisů k §§ 6 a 7 výše uvedeného zákona, uveřejněných ve věcném věstníku č. 42 čl. 454 z roku 1920.